

MENIGHETSBLAD

FOR STADSBYGD, RISSA, HASSELVIKA OG SØR-STJØRNA SOKN

Nr 4 2017 67. årgang

Med ønske om en riktig god jul!

MENIGHETSBLAD

FOR STADSBYGD, RISSA, HASSELVIKA OG SØR-STJØRNA MENIGHETER

Utgiver: Rissa kirkelige råd.

Hjemmeside for menighetene:

www.kirken.no/rissa

Facebook: Rissakirken

Redaksjon:

Vigdis Schei, Katharina Moe Dahle, Olav Hårberg
Redaktør: Anita Nettet Kristiansen

Menighetsbladets konto:

Bankgiro: 4213.30.13681

Produksjon:

Orkla Grafiske AS
Grønøra, 7300 Orkanger

Innlevering av stoff:

menighetsbladet-if@kirken.no (fra 1. jan. 2018)

Rissa kirkekontor, 7100 Rissa

Frist for neste nummer: 5. mars 2018

Kirkekontoret i Rissa

Rådhuset, Rissa

Tlf. 73 85 28 97

E-post: indrefosen@kirken.no (fra 1. jan. 2018)

Åpningstider:

Mandag – fredag: kl. 10.00 – 14.00

Ekspedisjonen tlf 73 85 28 97

Ansatte:

Sokneprest for Rissa og Hasselvik:

Ingunn Aarseth Høivik

Kontor: tlf. 73 85 27 60 Mobil: 911 19 529

Organist: Oleg Alohins

Kontor: 73 85 28 96

Mobil: 466 47 851

Kirkeverge: Svanhild Sveaas Skrødal

Kontor: tlf 73 85 28 48 - 480 67 406

Kontorsekretær: Birgit Høstøen

Kontor: tlf 73 85 28 97 eller 73 85 27 65

Kontorsekretær: Anita Nettet Kristiansen

Kontor: tlf 73 85 28 97

Trosopplærer Margareth Solli Askjemshalten

tlf 936 44 923

Kirketjenere/kirkegårdsarbeidere:

Jan Inge Rønning tlf. 917 66 668

Ann-Britt Dyrendahl

Leif Tørstad

Asgaut Herje Løwø

Prosten i Fosen:

Brita Hardeberg Kontor: tlf 73 85 27 62

Frivillige verv:

Leder av Rissa kirkelige råd:

Randi Sollie Denstad tlf. 911 70 122

Kontakter for blomsterfondene:

Rein: Olga Johanne Berg, tlf. 948 81 134

Konto: 4202.15.74907

Rissa: SpareBank1 Regnskapshuset,

tlf 73 85 48 50

Konto: 4213.30.47640

Stadsbygd: Stadsbygd Sparebank, tlf 73 85 50 00

Konto: 4336.20.04900 (Senest dagen før)

Hasselvik: Jorid Nebb: tlf 918 42 528

Astrid Elvebakken, tlf 414 31 011

Konto: 4213.30.33844

Frengen: COOP Fevåg, tlf 73 85 38 20

Konto: 4336.15.55695

Selnes: Elin Dahlen, tlf 73 85 39 75 og 994 47 219

Konto: 4336.15.55695

Råkvåg: Coop Råkvåg: tlf 975 75 634

Konto: 4212.57.11272

Sørfjorden: Mary Fiksdal, tlf 73 85 31 68

Konto: 4336 16 42 911

Barnearbeid

Skaugdal Unge røster

Kjersti N. Furuset, tlf 73 85 40 84

Barnelaget i Hasselvik,

v/ Helena Sørensen, tlf 478 03 643

Den minste kvist, Modalen

Leder: Dagrunn Rokseth tlf. 73 85 01 31

Noaklubben, Stadsbygd

for 1.-7. trinn

Leder: Jorunn Bårli Berg. Tlf. 948 10 867

SuperTirsdag, Rissa kirke.

For 1.-7. trinn.

Sven Olav Høivik, tlf 41 25 80 89

Ragnhild og Jan Inge Rønning: 971 62 476

Ungdomsarbeid

Rissa Kr. Skolelag (NKSS)

Marianne Bondø Langmo, tlf 971 90 041

Stjørna Fritidsklubb, Mælan

Ledere: Gunn Heidi Husby Lian. Tlf. 911 39 510

Margareth Askjemshalten. Tlf. 936 44 923

Forsidebilde:

Arnulv Bergstrøm

Menighetsbladets redaksjon ønsker at bladet skal bli så godt som mulig og ser gjerne at dere lesere sender inn stoff og innspill til tema.

Takk for gaver til bladet gjennom vedlagte giro i forrige nummer.

Vi trenger ditt bidrag for å gi ut et fyldig og godt menighetsblad.

Vårt kontonr. er 4213.30.13681.

Gud er kommet nær til oss

Av biskop Herborg Finnset, biskop i Nidaros

Har du opplevd å få holde et bitte lite, nytt menneske i armene og se det inn i øynene? Et åpent, granskende, ja rent ut mystisk blikk møter deg. Vi møter Guds storhet i hvert eneste bitte lite barn. I det nyfødte barnets blikk er det *alltid* mulig å få kontakt med Guds skaperglede.

Hver juledag leser vi fra Johannes-evangeliets «jule-evangelium»;

*Og Ordet ble menneske
og tok bolig iblant oss,
og vi så hans herlighet,
en herlighet som den enbårne
Sønn
har fra sin Far,
full av nåde og sannhet.*

Joh 1, 14.

Barnet gråt i natten – som alle andre barn. Jesus. Han var Maria og Josefs lille gutt. Født underveis, langt hjemmefra. Vennlige mennesker hjalp dem. Barnet, det himmel-sendte, gråt i natten. Han var helt vanlig – og han var noe langt mer, ufattelig mye mer: Jesus. Frelseren. Han som var med da alt ble skapt, før alle tider, han ligger nå som en liten bylt, et skrøpelig lite menneskebarn i halmen i krybba i landsbyen Betlehem, den som for alltid er knyttet til Frelserens fødsel. Det er en dyp mening i at det er i våre første levedager vi ligner aller mest på Jesus. Han som vi kan kalle vår bror.

I dette landet er vi jule-mennesker. Vi feirer julehøytida fordi vi i den møter noe som gir gjenklang i hjertene våre. Jula er lysets og gledens fest, midt i vintermørket. Frelserens fest: Gud er kommet nær.

Alle har vi våre jule-minner; gode og varme og trygge, eller vanskelige minner om utrygghet, sorg eller ensomhet. Eller så kjenner du på at de gode minnene fra før i tida er blitt borte: livet

har forandret seg – og vi har også det. Jeg har en hilsen til deg: Gud er kommet nær til oss! Barnet bærer med seg velsignelsen: Det sårbare, lille barnet som bare fikk en krybbe til seng – men som englene sang for. Gud er kommet nær til oss.

En velsignelse forandrer ingen ting, men den forandrer alt: Jesusbarnets åpne, kjærlige blikk hviler også på alt det som ikke ble slik vi trodde og håpet. Også på det som er vanskelig, og som

fyller oss med sorg, hviler velsignelsen fra Jesusbarnet. Han som kom med *fred*. Midt i en verden i ulage, hvor mørke skyer truer i horisonten er det Frelserens og Trøsterens åpne blikk som møter oss. Med dyp fred – tross alt som er vanskelig, og gjennom alt som er vanskelig.

Velsignelsen er der fordi Gud-snærværet er større enn mørket. Velsignet jul !

Gudstjenesteliste

3. desember 2017 - 25. mars 2018

3. desember – 1. søndag i advent

RISSA KIRKE kl. 11.00
Familiegudstjeneste ved sokneprest
Ingunn Aarseth Høivik
og trosopplærer Margareth Askjems-
halten
Lys Våken
Offer til menighetens trosopplærings-
arbeid

10. desember – 2. søndag i advent
REIN KIRKE kl. 11.00

Gudstjeneste ved sokneprest Ingunn
Aarseth Høivik
Offer til menighetens diakoniarbeid

17. desember - 3. søndag i advent

RISSA SYKEHJEM kl. 11.00
Gudstjeneste ved sokneprest Ole
Kristian Skadberg
Ikke offer

24. desember - Julaften

REIN KIRKE kl. 14.00
Familiegudstjeneste ved sokneprest
Ole Kristian Skadberg
Offer til Kirkens Nødhjelp
RISSA KIRKE kl. 16.00
Familiegudstjeneste ved sokneprest
Ole Kristian Skadberg
Offer til Kirkens Nødhjelp
STADSBYGD KIRKE kl. 16.00
Familiegudstjeneste ved sokneprest
Ingunn Aarseth Høivik
Offer til Kirkens Nødhjelp
HASSELVIKA KIRKE kl. 14.00
Familiegudstjeneste ved sokneprest
Ingunn Aarseth Høivik
Offer til Kirkens Nødhjelp
RAMSVIK KIRKE kl. 14.00
Familiegudstjeneste ved prost Brita
Hardeberg
Offer til Kirkens Nødhjelp
FRENGEN KIRKE kl. 16.00
Familiegudstjeneste ved prost Brita
Hardeberg
Offer til Kirkens Nødhjelp

25. desember – 1. juledag

RISSA KIRKE kl. 11.00
Høytidsgudstjeneste ved sokneprest
Ingunn Aarseth Høivik
Offer til belysning og interiør i Rissa
Kirke

STADSBYGD KIRKE kl. 11.00
Høytidsgudstjeneste ved sokneprest
Ole Kristian Skadberg
Offer til Stadsbygd sanitetsforening

26. desember – 2. juledag

RÅKVÅG SYKEHJEM kl. 11.00
Gudstjeneste ved sokneprest Ole
Kristian Skadberg
Ikke offer

28. desember – 4. juledag

STADSBYGD KIRKE kl. 16.00
Gudstjeneste ved sokneprest Ingunn
Aarseth Høivik
Myndighetsmarkering for årets 18-
åringer
Ikke offer

31. desember – Nyttårsaften

REIN KIRKE kl. 23.00
Gudstjeneste m/nattverd ved sokne-
prest Ingunn Aarseth Høivik
Ikke offer

7. januar – Kristi åpenbaringsdag

STADSBYGD ELDRESENTER kl.
11.00

14. januar –

2. søndag i åpenbaringstiden

FRENGEN KIRKE kl. 11.00
RISSA KIRKE kl. 19.00
Lagskonfirmanter deltar

21. januar –

3. søndag i åpenbaringstiden

STADSBYGD KIRKE kl. 11.00
HASSELVIKA KIRKE kl. 16.00

28. januar – såmannssøndag

RISSA KIRKE kl. 11.00
Familiegudstjeneste. Matkonfirman-
ter og tårnagenter deltar

4. februar – Kristi forklarelsesdag

STADSBYGD KIRKE kl. 11.00
Familiegudstjeneste.
Utdeling av 6-årsbok. Menighets-
møte etter gudstjenesten.
RAMSVIK KIRKE kl. 16.00
Familiegudstjeneste.
Utdeling av 4- og 6-årsbok. Menig-
hetsmøte etter gudstjenesten.

11. februar – Fastelavnssøndag

RISSA KIRKE kl. 11.00
Menighetsmøte etter gudstjenesten.

18. februar – 1. søndag i faste

REIN KIRKE kl. 11.00
STADSBYGD KIRKE kl. 16.00

25. februar – 2. søndag i faste

RISSA KIRKE kl. 11.00

4. mars – 3. søndag i faste

RISSA KIRKE kl. 11.00
Familiegudstjeneste. Utdeling av 6-
årsbok.
HASSELVIKA KIRKE kl. 16.00
Familiegudstjeneste. Utdeling av 4-
og 6-årsbok. Menighetsmøte etter
gudstjenesten.

11. mars – 4. søndag i faste

STADSBYGD KIRKE kl. 11.00

18. mars – Maria budskapsdag

RISSA KIRKE kl. 18.00
Ungdomsgudstjeneste.

25. mars – Palmesøndag

FRENGEN KIRKE kl. 11.00

Biskopen besøker Fosen

Åpent møte med biskop
Herborg Oline Finnset i
Rissa kirke
31. januar 2018 kl. 18.00.

Informasjon fra biskopen i
Nidaros og Fosen prosti.
Kunstneriske innslag.
Kirkekaffe
Avsluttes med jazzmesse

Normisjon - Misjonssambandet

Torsdag 7. desember kl. 19.00.
Foreningsmøte hos Liv Jenssen.
Arr.: Misjonssambandet.

Fredag 8. desember kl. 18.00
Fevåg bedehus. Englekveld.
Arr.: Bedehusforeninga

Søndag 10. desember kl. 17.00
Stadsbygd bedehus. Adventsfest.
Tale ved Ingunn Aarseth Høivik.
Arr.: Stadsbygd Normisjon

Tirsdag 12. desember kl. 12.00
Stadsbygd bedehus. Hyggesamvær.
Trim, sang og kaffi.
Arr: Stadsbygd Normisjon

Torsdag 28. desember kl. 19.00
Skaugdal bedehus. Julefest.
Arr. Skaugdal bedehus.

Lørdag 30. desember kl. 15.00
Stadsbygd bedehus. Julefest.
Besøk av Inger Synøve Gjære fra Acta.
Arr.: Stadsbygd Normisjon.

Søndag 7. januar kl. 15.30
Manillastua, Rissa sykehjem.
Nyttårsfest.
Andakt v/ Arne Hermstad.
Arr.: Rissa Normisjon

Tirsdag 16. januar kl. 19.00
Foreningsmøte hos Astrid og Dagfinn
Albertsen.
Arr.: Misjonssambandet

Tirsdag 7. februar kl. 19.00
Foreningsmøte hos Hildur Dahle.
Arr.: Misjonssambandet

Tirsdag 13. februar kl. 19.00
Stadsbygd bedehus. Årsmøte.
Tale v/ Arne Sørli
Arr.: Stadsbygd Normisjon

Tirsdag 20. februar kl. 12.00
Stadsbygd bedehus. Hyggesamvær.
Trim, sang og kaffi.
Arr: Stadsbygd Normisjon

Onsdag 28. februar kl. 19.00
Sunde misjonshus. Røddemøte.
Arr.: Misjonssambandet
Torsdag 1. mars kl. 19.00
Fissa misjonshus. Temamøte.
Tale v/ Bjørn Roger Karlsen
Arr.: Rissa Normisjon

Tirsdag 13. mars kl. 19.00
Foreningsmøte hos Aud og Ottar
Rønning.
Arr.: Misjonssambandet

Torsdag 15. mars kl. 19.00
Fissa misjonshus. Temamøte.
Tale v/ Inger Brit Rødberg
Arr.: Rissa Normisjon

Lørdag 17. mars kl. 15.00
Stadsbygd bedehus. Basar.
Tale v/ Bjørn Roger Karlsen
Arr.: Stadsbygd Normisjon

Tirsdag 20. mars kl. 12.00.
Stadsbygd bedehus. Hyggesamvær.
Trim, sang og kaffi.
Arr: Stadsbygd Normisjon

Adventskonsserter

Adventstiden er en tid for tradisjoner. Som vanlig arrangeres det adventskonsserter i våre kirker der lokale krefter opptrer. Velkommen til en trivelig adventstund med sang og musikk i:

Rissa kirke
søndag 17. desember kl. 1530
arr. Rissa musikk- og teaterråd

Stadsbygd kirke
søndag 17. desember kl. 20.00
arr. Rissa musikk- og teaterråd

Julefest

i Skaugdal bedehus
4. juledag (28. desember)
kl. 19.00

Julefregang, sang av Alseth Singers, andakt, beverning, årsalg. Velkommen!

Arr. Husstyret

Adventskonsert i Ramsvik kirke, 1. søndag i advent 3.12.2017

Mælan skolekorps har i flere år samarbeidet med Sør-Stjørna menighetsråd om å arrangere adventskonsert i Ramsvik kirke 1. søndag i advent. Etter prøveordningen med felles menighetsråd for alle soknene tredde i kraft, har Mælan skolekorps fortsatt samarbeidet med kirkeutvalget for Ramsvik kirke.

Mælan skolekorps opptrer selv og har gjesteartister. Det har vært stor variasjon i gjestene, alt fra elever i kulturskolen til kor. Noen av årets gjesteartister er Ørland barbershop, Ida Mælan, Runar Værnes fra Luffforsvarets musikkorps, Sindre Skauge som er korpsets dirigent, Odd Jan Haug på saksofon og organist Oleg Alohins. Korpset selv skal selvfølgelig ha opptreden både med hovedkorps og aspiranter. Det blir også allsang. Pause med gløgg, kaffe og noe å bite i.

Vi har fått svært gode tilbakemeldinger på adventskonsertene som har vært arrangert tidligere. Med årets gjesteartister og korpsets egen opptreden, er det ingen grunn til å sitte hjemme denne kvelden.

Hjertelig velkommen til en trivelig førjulsstund i Ramsvik kirke 1. søndag i advent, 3.12.17, kl. 1800.

Mælan skolekorps og kirkeutvalget for Ramsvik kirke

"Det er galskap å tro at man kan forandre verden. Enda mer galskap å godta den som den er".

Først av alt vil vi si "Tusen hjertligst takk til alle som har bidratt til Fosengaven de siste to årene!"

Det har helt konkret ført til over 40! brønner, i det afrikanske landet Malawi, som nå bærer Fosengavens navn på seg. Men det viktigste: rent vann til tusenvis av mennesker! Det nytter!

Årets mottager av Fosengaven er Dina stiftelsen, og arbeidet som Rune Edvardsen driver blant voldtatt utsatte jenter i Kongo. Og over 700 barn og ungdommer på Fosen får i førjulstiden møte Rune, som forteller historien om

hvordan han fikk 2 år gamle Dina på fanget, og fikk fortalt av hennes mor om hvordan hun hadde blitt voldtatt og lemlestet av to voksne menn. Ingen trodde Dina skulle overleve det fryktelige overgrepet, men ved hjelp av Rune, og gode medarbeidere, fikk ikke bare Dina hjelp. Men det ble starten på et arbeid som har hjulpet tusenvis av jenter, i samme situasjon.

Dina stiftelsen jobber i et av verdens mørkeste områder, og sprer lys, framtid og håp.

Vårt ønske er at årets Fosengave kan være et klapp på skuldra, og et heia rop fra Fosen, til dette viktige arbeidet. Og sammen kan vi hjelpe mange.

Tenk om alle på Fosen hadde gitt 100 kr i julegave til disse jentenes fremtid? Det hadde blitt 2,5 millioner det.

Her er muligheter.

Med ønske om ei rik og givende julehøytid.

For Fosengaven: Geir Yngve Hovde

Prostens spalte

Prost Brita Hardeberg leder prestetjenesten i Fosen prosti. Fosen prosti består av kommunene Leksvik, Rissa, Bjugn, Ørland, Åfjord, Roan og Osen. Det er 8 prestestillinger i prostiet. Fosen er et av de områdene i landet som har høyest oppslutning om folkekirka, hele 88 % av innbyggerne er medlemmer.

Fri + villig = frivillig

Hvor hadde vi vært uten frivillige i dette landet? Frivillige etablerer nye tiltak og drifter gamle. Frivillige får arbeid gjort. Frivillig arbeid gir glede til de som er med og til de som nyter godt av resultatene. Frivillige gjør en forskjell.

For kirken er frivillighet avgjørende. De få ansatte er viktige nok, men bredden av arbeid og tiltak mangedobles ved den frivillige innsatsen. Bare tenke på menighetsbladet der artikler og bilder leveres av frivillige. Eller på tiltak i barne- og ungdomsarbeidet, en overnatting i kirka for Lys-Våken-barna er umulig uten frivillige. Frivillige sitter i menighetsråd, diakoniutvalg, blomsterfond og kirkeutvalg. Frivillige stiller opp og synger og spiller. De leder fester, serverer kaffe, er tekstleser på gudstjenester, baker kaker, organiserer parkering, gjør dugnad på kirkegårdene, samler inn penger og finansierer tiltak som ellers ikke ville blitt noe av.

Hvem stiller som frivillig i kirka? Bredden er stor. Folk i alle aldre, i ulike yrker og livssituasjoner, stiller tid og kompetanse til rådighet. Også mange kirkelige tilsatte gjør frivillig innsats i kirka, stiller på fritida og gjør arbeid de ikke får betalt for. Grupper bidrar også i dugnaden, som kor og bygdekvinnelag, Felles for alle frivillige er at de er **villige** til å gjøre en innsats.

Hvorfor stiller folk opp? Noen gjør det for å komme seg litt ut og treffe folk. Noen sier de lærer mye når de får drive med litt andre ting enn det de gjør på jobben. Noen stiller opp rett og slett fordi de synes tiltaket er viktig og må gjøres. Noen føler seg nok presset til å ta et tak, men sier ikke nei når det er deres tur. De fleste frivillige gjør innsatsen helt **fritt**, fordi de synes det er stimulerende på en eller annen måte.

Unge frivillige understreker ofte at innsatsen øker deres kompetanse og gir uttelling når de søker lærlingeplass, skole eller sommerjobb. Eldre frivillige forteller at ubetalte utfordringer har lettet overgangen fra yrkesliv til pensjonistliv. Det er en vinn – vinn situasjon. Et godt frivillighetsarbeid sørger for at de som bidrar også får noe igjen. I kirka kaller vi ofte dette for velsignelse.

Wikipedia skriver om frivillige: *Foruten personlig valg er det en rekke faktorer som motiverer en person til å arbeide gratis og uten lønn for en samfunnstjeneste. Mange frivillige nevner glede og tilfredsstillelse av å kunne bidra som motivasjon i stedet for lønn eller betaling.*

Jeg tror Wikipedia er inne på noe her: Glede og tilfredsstillelse av å kunne bidra er en sterk drivkraft til å stille opp, **fritt og villig**.

Mange kirkelige frivillige sier de er takknemlige som får leve i Guds omsorg, og gjerne vil gi noe videre. Det er en velsignelse å få være til nytte. Det er en velsignelse å få dele glede.

Brita Hardeberg

Frivillighetsfest med biskop Herborg som æresgjest

Bordene var dekket og pyntet til fest med høstens farger i Fissa misjonshus onsdag 27. september. En nydelig høstkveld fikk gjestene, som var blitt invitert til frivillighetsfest, næring for både kropp og sjel.

Leder i Rissa kirkelige fellesråd, Randi Solli Denstad, ønsket velkommen og geleidet gjestene gjennom et variert program. Hedersgjest var nytilsatt biskop i Nidaros, Herborg Oline Finnset, som kom og kastet glans over tilstelningen. Hun hadde umiddelbart takket ja til invitasjonen. Biskopen fortalte om sin barndom og oppvekst i Sør-Reisa i Troms, veien til prestekallet og om tiden som prest i Hammerfest, på Senja og som domprost i Tromsø og i Trondheim. Perioden som prost i Strinda menighet ble kortvarig. Biskop Tor Singsås hadde meldt at han gikk

inn i pensjonistenes rekke fra høsten av, og ny biskop skulle velges. Herborg Oline Finnset trakk det lengste strået og blir således bispedømmets første kvinnelige biskop.

Biskop Herborg fokuserte i sin tale på frivillighet. Dugnadsarbeid og dugnadsånd. Viktige norske verdier som er vel verd å ta med seg inn i framtida. Inn i morgendagen. Fotfolket er grunnfjellet, sa hun og trakk linjene helt tilbake til reformasjonen.

Kvelden og festen stod i frivillighetens tegn. Alle som på ett eller annet vis har bidratt med frivillig arbeid i kommunens menigheter, var invitert. De var de virkelige hedersgjestene. Med allsang og musikk av «husbandet», med mat på alle fat besørget av kirkekontorets ansatte, med intervjuer og taler ble kvelden både varm og hjertelig.

-Jeg håper alle føler at det settes pris på jobben dere gjør, og at denne festen inspirerer til fortsatt frivillig arbeid,

sa Randi S. Denstad avslutningsvis.

Underveis i programmet ble det tid til å ønske diakon Liv Kastberg lykke til i ny jobb som sykehusdiakon i Eskilstuna i Sverige. Inger Falch Løwø ble ønsket velkommen som hennes etterfølger.

Septembervelden fikk en ekstra glød med avslutningssalmen «Han gyller himlens tak i gullsinobe. Han heiser sola varsomt opp og ned. Han helsar oss med sommar i oktober. Han skifter fargar på kvart ospetre».

Tekst/ foto: Vigdis Schei

Ungdommen skoles til frivillig arbeid

Siden 2011 har ungdommer i Rissa hatt anledning til å kurse seg til å bli ungdomsledere. Etter konfirmasjonen får femtenåringene mulighet til å melde seg på kurs som blir arrangert i regi av menighetene i Rissa og Leksvik. Ann Kristin Eidsvåg og Margareth Askjemshalten står for undervisningen. Prost Brita Hardeberg er også engasjert i dette arbeidet. Hun har hovedansvaret for kursene som årlig holdes på Tarva, som er et samarbeid mellom alle menighetene på Fosen. Disse kursene går over to dager i februar måned og avsluttes med gudstjeneste i Tarva kapell.

-Lederkursene har vært veldig inspirerende og lærerike, forteller Kjetil Askjemshalten (19), Markus Dyrendahl (16) og Maurice Eckel (20). Alle tre er ungdomsledere og hjelper til med ungdomsarbeid. De er blant annet med på den årlige konfirmantleiren på Oppdal, og de deltar på «Lys våken». De anbefaler unisont opplæringen til andre ungdommer.

- Vi føler at vi har lært mye om oss selv. Vi lærer å bli gode rollemodeller, vi lærer hvor viktig det er å sette grenser, og ikke minst blir vi opplært til å bli gode lyttere. Når man skal jobbe med ungdommer, er det viktig å være lyttende og upartisk. Forteller de tre sympatiske ungdommene.

-Å ha lederkurs på CV-en var fint for meg, hevder Maurice. Han er nå lærer ved Høgåsmyra barnehage. Alle tre prøver å bruke lærdommen i

Fra venstre: Maurice Eckel, Markus Dyrendahl og Kjetil Askjemshalten.

sitt daglige virke. Kjetil ved Rissa sykehjem, og Markus som helsefagstudent ved Rissa vgs.

Ungdommene møtte opp på frivillighetsfesten i Fissa misjonshus, og Maurice fortalte i samtale med prost Brita om erfaringene med å være ungdomsleder.

-Jeg har blitt mye modigere. Nå kan jeg stå her å snakke uten å være allfor nervøs. Skoleringen har gitt meg større selvtillit, og jeg har lært mye om kommunikasjon. Nyttig lærdom å ha med seg inn i voksenlivet og i arbeidet med barn og unge.

Tekst/Foto: Vigdis Schei

Myndighetsmarkering

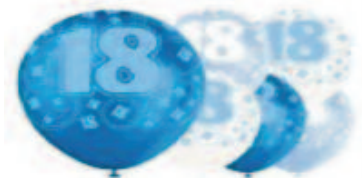

18-åringene skrev brev til seg selv det året de var konfirmanter.

Hva som står i brevene er personlig, men vi vet at noen skrev om hvordan de var som 14-15 åringer og hvordan de trodde de ville være som 18-åringer. For eksempel om de hadde førerkort, bil, hvilken skole de gikk på og hvor de trodde de bodde. Nå er det på tide å få tilbake brevene og markere at de er blitt myndige.

På gudstjeneste i Stadsbygd kirke 28. desember kommer ordfører Liv Darell og ønsker 18-åringer inn i den vokse verden.

Velkommen til å få tilbake brevet ditt og markere at du er 18 år 4. juledag i Stadsbygd kirke kl. 16.00

Frivillighet i kirka i historisk perspektiv

Denne artikkelen bygger for det meste på lokale forhold på Stadsbygda, men jeg tror utviklinga av frivilligheten i kirke- og menighetsarbeidet har gått nokså parallelt også i nabobygdene.

Eableringa av den lutherske kirka på Stadsbygda skjer 1. mars i 1589. Her kommer godviljen tydelig til syne: 55 bønder på bygda blir enige med de nye sentrale kirkelederne om å vedlikeholde et kirkebygg og lønne en prest. Dessuten skal de bygge og vedlikeholde noen hus på prestegården. Denne vårdagen for 428 år sia begynner den lokale menigheten arbeidet sitt etter å ha gått over fra katolsk til luthersk lære. De frivillige oppgavene folket den gangen la på egne skuldre, kan virke overveldende i dag.

Presten hadde stor makt og myndighet, ja, så stor at behovet for medhjelpere vart nødvendig. Medhjelperordninga kom i gang her på bygda i 1625. To gode og gudfryktige menn får i oppdrag å støtte presten i de gjøremåla han hadde i kirka og lokalsamfunnet. Dette vervet har til denne dag vært et ulønna arbeid. Formannskapslovene med kommunalt sjølstyre kom ikke før i 1837. Så i lang, lang tid ble mange viktige avgjørelser tatt av prest, lensmann og medhjelpere.

Det er vanskelig å finne sikre kilder som forteller når klokkertjenesta kom på plass, men mye tyder på at det var en kirkesanger her alt på slutten av 1500-tallet. To generasjoner på Skei, Knut og Ole, var markante menn som hadde denne tjenesta både i Reinskirka og på Stadsbygda fra ca. 1666 til 1743. Etter hvert vart det lønna lærere som leda kirkesangen. I de siste 30 år har medhjelperordninga gått inn i klokkertjenesten. Klokkeren er også ofte medliturg. Dette er ei ulønna og frivillig ordning.

Det var i 1905 de første orgeltonene fylte Stadsbygdkirka. Det frilynte ungdomslaget tok det meste av finansieringa. Den 20 år gamle lærerdattera Inga Taraldsen var første organisten, ei stilling som den gang neppe var noe å tjene seg rik på.

Etter reformasjonen kom kirkene etter hvert over i privat eie. Kirkeeieren tok leieinntekter, men vedlikeholdet var det ofte så som så med. Christian Sigis-

mund Selmer i Ingdalen var den siste private kirkeeieren på Stadsbygda. Han solgte kirka til kommunen i 1859. Ordføreren i bygda, Nils Buan, vart den første kirkevergen. Godtgjørelsen for dette tillitsvervet var minimal og i de fleste åra lik null. Oppgavene som graver og kirketjener vart oftest utført av pårørende eller gjort som dugnad. Den første ansatte i denne jobben på Stadsbygda var Peder Olsen Dahl. Han fikk ansvaret for klokkeklangen og mange andre praktiske gjøremål en gang i 1880-åra. Full kommunal stilling som kirkeverge fikk vi først i 1989.

Loven om menighetsråd trådte i kraft i 1922. Tanken var å få mer demokrati i kirka og kunne avlaste presten med

noe ansvar. Rådet hadde 10 medlemmer. Samarbeidet mellom prest og råd har i all hovedsak gått knirkefritt. I de første 14 åra var det prost Dahler som leda menighetsrådet. Den første lekeformannen, Jon J. Kvidal, vart valgt i 1936. Arbeidet i menighetsrådet har alltid vært et ulønna tillitsverv. Ansvarlige for blomsterfond og kirkekaffe og i tillegg kirkeverter har rådet tatt initiativ til å engasjere som frivillig mannskap.

I fotspora etter Hans Nielsen Hauge grodde lekmannsarbeidet og misjonsforeningene fram. Fra midten av 1800-tallet fikk rissværingar og staværingar jevnlege besøk av predikanter fra "lærsarbygda" Hemne. Første misjonsforeninga her på bygda vart stifta 5. januar i 1853. Som leder vart ordfører og sokneprest Nathan Steen valgt. Det tyder på at lekmannsarbeidet vart godt mottatt av geistligheten. Stort sett har det vært tilfelle i prestegjeldet vårt i alle år siden den tid. Prost Olav Frid (1937-

1946) hadde slagordet: "Kirka på formiddagen, bedehuset om kvelden". Lokale lekmannshovdingar i pionertida var lærerne Ole Graven og Peter Pukstad. Utover mot århundreskiftet og i første halvdel av 1900-tallet vart det etablert mange ulike lutherske lekmannsorganisasjonar som ville være med og realisere Jesu ordre i Matt. 28. Bedehusa hadde si glanstid. På det meste var det til sammen 15 slike i Rissa kommune.

Enda en sektor i menighetsarbeidet må nevnes: Sangkor for barn, ungdom og voksne, dessuten var det musikklag. De to eldste, Rissa songlag og Stadsbygd songlag, var i mange år først og fremst kirkekor. Stadsbygdkoret kom i gang i 1870, koret i Rissa noen år tidligere. Vakker sang og musikk har berika gudstjenestelivet og spredt det glade budskapet i prestegjeldet vårt i gjennom 150 år. Og dette har skjedd så å si helt gratis.

Menighetsbladet hadde i 1983/84 ei orientering om det frivillige lekmannsarbeidet i prestegjeldet. I de 12 organisasjonene som virka for indre og ytre misjon, var det i alt 128 foreningar/lag i kommunen. Det høge antallet inkluderer 15 søndagsskoler og 18 barne- og yngreslag. To år seinere kom biskop Bremer på visitas. I avslutningsforedraget sitt den 13. april uttrykte han stor anerkjennelse og takknemlighet for alt det frivillige lekmannsarbeidet i menighetene her. Noen av foreningene hadde da vært aktive i over 100 år.

Fram til 1960-åra kunne skolens kristendomsundervisning regnes som en viktig del av kirka si trosopplæring. Slik er det ikke lenger. Skal Norge fortsatt regnes som et kristent land, vil det i framtida bli et stort behov for frivillig innsats i trosopplæringa.

Kirka og staten har kutta mange bånd, men heldigvis finansierer fortsatt kommune og stat så å si alt av drift og vedlikehold. Fra 2020 får Indre Fosen kommune trolig 10 kirkebygg og 11 kirkegårder å stelle med. Det kan bli ei utfordring, men folk flest er glade i kirka si og ser hva den har betydd og betyr i så mange sammenhenger i livet. Håpet er at den frivillige innsatsen og dugnadsånden i menighetene fortsatt kan blomstre.

Johan Rein

En innsats det står respekt av

I 50 år har Dagrun Rokseth (77) ledet barneforeningen «Den minste kvist». Utrettelig har hun stelt i stand møter, år etter år. Fortsatt holder hun på, men er nå inne i en fase hvor hun tenker på å overlate roret til yngre krefter.

Hun møter ungene med et smil

Smilende og med en munter replikk har hun møtt ungene når de kom fra skolen og til Ramsøy Misjonshus. Gjestfritt har hun bydd på deilig gjærbakst og påsmurte brødskiver. Tålmodig har hun lagt til rette for at aktive jenter og gutter skulle få utfolde seg i misjonshusets hobbyrom. Med glød har hun lest interessante bøker for ungene. Så spennende har bøkene vært at ungene ikke ville gå hjem før siste kapittel var lest. Engasjert har hun stått for den sedvanlige utlodningen, noe ungene slett ikke ville gå glipp av.

Dagrun overtok roret

Dagrun er fra Surnadal, og hun og hennes søsken ble oppdratt til å delta i kristen virksomhet. Da Dagrun som nygift kom til Nord-Modalen i Rissa, var det naturlig å bli med i bygdas foreningsarbeid. Og det satte den eldre garde pris på. Dorthea Åsarød og Magda Finnsmyr var klare for å overlate roret til andre. De hadde vært ledere for barneforeningen «Den minste kvist» siden den ble stiftet i 1930. Helt fram til 1986 var foreningen beregnet på «piker». Etter den tid fikk guttene også bli med.

Glad i barn og unge

Mellom 15-20 unger møter jevnlig opp i lokalene til Ramsøy Misjonshus når Dagrun og hennes medhjelpere inviterer til møter én gang i måneden. Høydepunktet er den årlige basaren. Pengene som samles inn, går til Det Norske Misjonsselskap.

Hva har motivert deg til å drive med frivillig arbeid i så mange år?

- Jeg har alltid likt å være sammen med barn og unge. Deres iver og entusiasme smitter. Å se ungene utfolde seg i hobbyrommet er givende. Og å samle dem for samtale og lesestund er også fint. Arbeidet som legges ned betales tilbake i form av et smil, en klem, en hyggelig hilsen. Og nå har jeg blitt så gammel at foreldrene til de som kommer på barneforening er «gamle

Dagrun mottar rosende ord for sitt 50 år lange virke som frivillig

barneforeningsmedlemmer». Sier en smilende Dagrun som så lett henter fram ordene. Og dialekten fra hjemtraktene skinner fortsatt gjennom.

At det settes pris på innsatsen til Dagrun, er det ingen tvil om. På frivillighetsfesten ble hun hedret med gave, rosende ord og applaus.

- Tusen takk, sa Dagrun. Lett og ledig spratt hun opp på talerstolen og lot seg intervjuet av Margareth Askjemshalten. Kvikt svarte hun på det hun ble spurt om. Og hun glemte ikke å takke sine medhjelpere.

- Bjørghild Ramsø stiller alltid med vel-smakende hjemmebakst. Og Rose Ramsø hjelper til så ofte hun kan. I tillegg skal foreldrene også ha takk for at de stiller opp slik at vi fortsatt kan drive dette arbeidet.

Men nå er det snart slutt for Dagrun sin del. I hvert fall tror hun det. Hundre prosent sikker er hun ikke. For det er nemlig ikke så lett å slutte med noe man har holdt på med i 50 år.

*Tekst/ foto (øverst): Vigdis Schei
Foto resten: Privat*

Ungene deltar med stor iver.

Bakerst fra venstre: Kirsten, Mona, Katharina, May-Britt, Elin og Gunn-Irene Foran: Kristin, Jorunn, Trude, Camilla, Monica, Astris, Wenche, Heidi Kristin og Elizabeth

Ny diakon

I begynnelsen av desember begynner jeg som diakon i menighetene i Rissa. Dette gleder jeg meg til! Veien hit har gått via sosionomutdanning og tjuefire år med sosialt arbeid innenfor ulike områder i Rissa Kommune. Veien har også gått via en voksende bevissthet om, og utvikling av egen tro og eget verdigrunnlag. I mange år lå tanken på å bli diakon der som en uoppnåelig drøm. Å ta utdanningen på deltid ville bli for krevende ved siden av jobb, å reise fra familien og studere på heltid i to år i Oslo var utenkelig. Ikke minst med tanke på økonomi, tap av inntekt og pensjonspoeng. Så viste det seg å være mulig allikevel. Ikke minst takket være min kjære mann som sammen med lånekassen forsørget meg i de to årene det tok å fullføre masterutdanningen. Disse to årene på Diakonhjemmet Høgskole (nå VID vitenskapelige høyskole) og Menighetsfakultetet har vært utrolig givende og noe jeg ikke ville ha vært foruten.

Det var et ønske om å bli diakon i Rissa som var drivkraften bak valget om å ta utdanningen. Gjennom de ulike jobbene jeg har hatt er jeg godt kjent med en del av utfordringene i kommunen, og vet noe om hvor det offentlige hjelpeapparatet ikke strekker til. Men med en nytilsatt diakon var sjansene små for at dette skulle skje i den nærmeste fremtid. Så ble det slik allikevel!

Diakoni er kirkens omsorgstjeneste. Den er evangeliet i handling og uttrykkes gjennom nestekjærlighet, inkluderende fellesskap, vern om skaperverket og

kamp for rettferdighet. (Plan for diakoni i Den norske kirke). Disse fire områdene viser de hvor vi finner de diakonale utfordringene.

Diakonien har vært en del av kirkens vesen gjennom hele kirkens historie. Den preger både fellesskapet og den enkeltes liv. Det er en sentral side ved det kristne menneskesynet at vi er skapt i Guds bilde til å være medmennesker. Vi er avhengige av hverandre og alt annet som lever. Avhengigheten er gjensidig, en dag er det du som trenger hjelp, den neste er det jeg. Samtidig er hele skaperverket avhengig av at vi tar vårt forvalteransvar på alvor.

Diakonien har et spesielt ansvar der få eller ingen bryr seg, et spesielt ansvar for de mest sårbare. Dette betyr i praksis at det er viktig å kartlegge hvor utfordringene ligger og hvilke behov som ikke er dekket av andre. Planen legger også vekt på at kirka og diakonien samarbeider med andre aktører, både offentlige, frivillige og ideelle organisasjoner.

Samarbeid med grupper fra andre religioner er også nevnt. Målet er å fjerne fordommer på begge sider gjennom religions- og kulturdialog. Et godt virkemiddel her kan være religionsmøter hvor vi gjør en felles innsats for et felles mål ut ifra felles verdier. Rissa er som vi vet en kommune med mange ulike innvandrere, både flykninger, familiegjenfrente og arbeidsinnvandrere. Menighetene i Stadsbygd, Stjørna, Haselvika og Rissa har mange dedikerte diakoniarbeidere på frivillig basis. Det er her arbeidet gjøres. Utallige timer blir lagt ned på arbeid både med eldre og unge. Mye diakonalt arbeid utføres i blant annet barneforeninger, Laget, og i ulike trosopplæringsstiltak. Nestekjærlighet og inkluderende fellesskap preger arbeidet. Ved siden av den mer organiserte diakonien gjøres det mye diakonalt arbeid av enkeltmennesker i det stille. Fissa Misjonshus var fullt på frivillighetsfesten, men det var flere som skulle ha vært der. Jeg ser frem til å samarbeide med dere.

Rissa er en landbrukskommune. Den er også en kommune med mye vakker natur og gode turmuligheter både til vanns og til lands. Mange av innbyggerne har en høy bevissthet rundt vern av natur og miljø. Dette gir seg blant annet utslag i valget av drive økologisk jordbruk og matvareproduksjon. Kirken har et ansvar for å verne om alt Gud har skapt, jorden med planter, dyr og mennesker, havet, luften og hele det økologiske samspillet. Skapelsesvandringene

konfirmantene var med på i Skyråsen i september er et eksempel på aktiviteter som både fremmer glede over naturen, peker på hvor omfattende og mangfoldig skaperverket er, og skaper en bevissthet rundt miljøspørsmål.

Som kirke er vi utfordret til å arbeide med rettferdighet og menneskerettigheter både lokalt og globalt. Det er viktig at kirke og menighet engasjerer seg i en rettferdig fordeling av verdens ressurser, og at vi står opp for mennesker som får krenket sitt menneskeverd. Dette kan gjøres på mange måter. Et konkret eksempel er Kirkens Nødhjelps fasteaksjon, eller innsamling til andre humanitære organisasjoner, for eksempel TV-aksjonen. Et annet eksempel er å være aktiv i samfunnsdebatten både lokalt og nasjonalt, og å si tydelig ifra om urett. Holdningsskapende arbeid er viktig, gjerne i samarbeid med lokale offentlige instanser.

Diakonien sin virkeområde spenner vidt. Behov og ressurser avgjør hvor det skal satses. En ressurs kan være økonomi og lokaler, men de menneskelige ressursene er viktigere. At mennesker er villige til å bruke av sin tid til diakonalt arbeid er en forutsetning. Derfor er det viktig at interesse og engasjement får styre det hver enkelt gjør, at ikke noen føler seg presset inn i oppgaver de ikke føler seg hjemme i. Vellykkede tiltak og aktiviteter er avhengig av at noen brenner for dem. Det har ingen hensikt å proklamere at «nå er det din tur».

En av oppgavene mine som diakon blir i stor grad å bistå det allerede eksisterende arbeidet som gjøres, og ikke minst samarbeide om nye ideer som dukker opp. Jeg har også mine egne tanker og ideer, men om jeg får satt dem ut i livet kommer i stor grad an på om jeg finner noen å dele engasjementet med. Jeg håper jeg kan bli en sparingspartner og støttespiller i det frivillige arbeidet. Diakoni handler om å gjøre troen virksom i handling: «Hvem er min neste?» (Luk. 10.29-37), «Hva vil du jeg skal gjøre for deg?» (Luk. 18:41), «For jeg var sulten, og dere ga meg mat; jeg var tørst og dere ga meg drikke; jeg var fremmed, og dere tok imot meg; jeg var naken, og dere kledde meg; jeg var syk og dere så til meg; jeg var i fengsel, og dere besøkte meg.» (Mat.25.35 ff) «Gud, skap i oss tro, håp og handling. Herre hør vår bønn.» (Solveig Spilling Bakkevig, 2007)

*Gimle Gård, 15.10.2017
Inger Marie Falch Løwø*

Stolaens hemmelighet

Det er en glipe i alle stolane, en lysere åpning inn til noe mer...

En stola er det båndet prestene har hengende rundt halsen utenpå den hvite prestekjolen. Vanligvis kjøper prestene disse stolaene ferdiglaget. Men det gjorde ikke Gunnhild Nordgaard Hermstad. Hvorfor ikke?

Stolaene har ulike farger. Hvilken farge som skal brukes, varierer med kirkeåret, med fest og med sorg.

Gunnhild har fire stolaer i ulike farger. Hun forteller:

Et samarbeid

- Jeg vokste opp i Rissa i Sør-Trøndelag. Der hadde jeg en dagmamma, Ragnhild Bjørseth Rønning, som familien min har nær kontakt med. Hun er tekstilkunstner og arbeider mye med silketrykk. Jeg har alltid likt å tegne og male, og Ragnhild og jeg hadde gått på malerkurs sammen. Jeg spurte henne om hun kunne lage stolaer til meg. «Send meg noen brosjyrer og fortell meg hvordan du vil ha det», svarte hun.

Det gjorde Gunnhild. Hun sendte brev med utklipp og bilder av stolaer – og med kommentarer til: «Stygt!» «Fælt!» «Nei!!!» «Ja, den er fin.» De drøftet farger. Fram og tilbake i posten, for Gunnhild ønsket seg noe spesielt:

- Det ble viktig for meg å finne noe som hadde med meg å gjøre, med mine røtter. Dessuten tenkte jeg på gjenbruk. På Menighetsfakultetet hadde jeg skrevet en dogmatisk oppgave om estetikk, om hvordan sanselege erfaringer ga erfaringer om Gud. Ragnhild leste den, og på bakgrunn av alt dette arbeidet vi sammen for å

finne et uttrykk og en symbolikk til fire stolaer i ulike farger.

Materialene

Hjemme hos Gunnhilds mor fant Ragnhild følgende: Noen melsekker av strie fra krigens dager. Brudekjolen til Gunnhilds mormor. Bunadssølv fra hennes oldemor, som moren hadde arvet. Et julekort med familiebilder. Hva kunne det bli av dette?

- Hun la min mormors brudekjole, som var skjøtt og stoppet, som en stripe inne i alle stolaene. Det var gjenbruk! Og rundt dette la hun silke med mønstre som var trykket mange ganger. Men langs alle stolaene er det en glipe i silken. Den kan åpnes litt mer, så du ser bedre hva som er inni.

- Motivene på silketrykket kan ikke ses på avstand. Det er som med Gud, sier Gunnhild. Du ser ikke alt på en gang. Det er alltid noen nye sider å oppdage. Gud er ikke bare én ting. Troen har mange lag.

- Glipene forteller meg at vi kan skimte Guds rike som en stråle, noe vi aner, som en sprekk i en bergvegg. Og vi trekkes mot denne lysere åpningen, mot dybden som du kan åpne så du ser mer.

Hva fargene forteller

- På den røde og hvite stolaen er det silketrykk av roser fra min oldemors

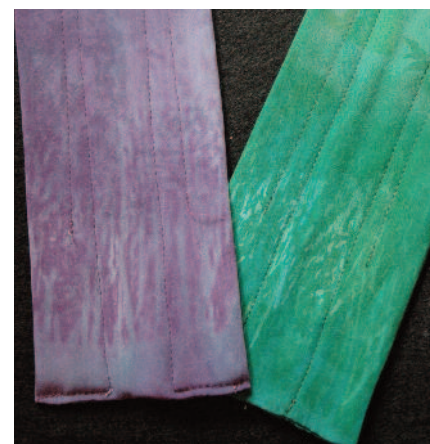
gravsted. Det står også en tekst på disse stolaene: Imago Dei – I Guds bilde. Det skal si noe om oss mennesker, hvem vi er.

- Den grønne stolaen står for vekst. Den har silketrykk med blad og greiner fra Reinsklosteret på Rissa. Der var det kongsgård og senere kloster fra ca 1230. Der har jeg jobbet som guide. Der lot Sigrud Undset Kristin Lavransdatter tilbringe sine siste leveår. Klosteret ble nedlagt etter reformasjonen. Nå ligger Rein kirke der, med Reinshagen. Der har familien min gravsted, så jeg er altså knyttet til stedet på mange måter.

- Den fiolette stolaen har også motiv fra kirkegården – noen engler. Denne stolaen brukes når det er advent, fastetid og sorg i kirken. Nederst på den fiolette og grønne stolaen er det trykket striper av tustgress, slikt som står igjen etter slått, og skal pløyes og vendes for å gi ny grøde neste år.

No veks det berre tustgras på åker'n min, Gud.

No kjem du vel snart med ploegen din, -

Silketrykket viser tustgress, det som må pløyes for å gi ny grøde.

er en strofe av et dikt jeg kjenner. Diktet fortsetter med å si noe om at det gjør vondt når jorda blir snudd. Men det er nødvendig for vekst, for en ny start. Både sorg, smerte og vekst kan henge sammen, slik det altså gjør på den grønne og fiolette stolaen.

- Alle stolaene er stivet inni med melsekkene fra krigens dager. Og i alle stolaene er det trykket menneskeansikter inne i glipen. Det er bilder av familien min, fra det gamle julekortet.

Kors og smykker

Det eneste tydelige symbolet på stolaene til Gunnhild, er korsene øverst på ryggen. Tre av dem er brodert og sydd

Kors og smykker - de eneste tydelige symbolene.

Kan du se ansiktene?

på av hennes far, ett av moren. I tillegg har Gunnhild fått lagt smykker, som kan henges på stolaene. To smykker er i sølv, to i gull.

- Noe lignende har jeg aldri sett før. Jeg syns stolaer ellers ofte har et maskulint uttrykk. Det ville jeg rette på. Jeg

ville pynte litt. En gullsmed vi kjenner, har laget smykkene av oldemors budnadssølv, så her er det også gjenbruk! Smykkene består av en kule, en perle og et kors. For meg står kula for den verdensvide kirken. Jeg har jobbet på Kirkelig ressurscenteret mot vold og seksuelle overgrep, og der er perlen et viktig symbol for verdighet.

Tillatelsen

Det er strenge regler i kirken for hvordan en stola skal være, med retningslinjer for lengde, bredde og bruk av symboler. Gunnhild måtte søke biskopen om tillatelse til å bruke sine stolaer.

- Vi sendte biskopen beskrivelser og vedlegg, og det var ikke noe problem. Mye av symbolikken i mine stolaer ligger i materialene, i tegn som ikke er så synlige. Det vi ikke fortalte, var at det også var bilder av mennesker der. Men ellers var vi åpne og ærlige, røper Gunnhild.

- Jeg husker spesielt da jeg tok på meg stolaen på Maria budskaps dag. Da tenkte jeg at nå bærer jeg stolaen! Samtidig blir jeg selv båret av alle dem som har bedt for meg gjennom livet og stadig ber for meg. Stolaene er knyttet til ordinasjonen, som jeg også opplever at bærer meg og holder meg fast i prestejtenesten. Det er altså en vekselvirkning: Jeg bærer - og blir båret!

Tekst: Gunnar Grøndahl

Foto: Privat

Kapellan/ungdomsprest Gunnhild Nordgaard Hermstad med de fire stolanene: Tekstilkunst med personlig preg.

Jul i vågen av Roar Børø

Jul i vågen i gamle dagar var lite prega av snødryss frå kald himmel eller snøtunge graner i blanke lie. For å sjå slikt måtte vi nok over til Skaugdalen eller oppi Rødsjøen. Der oppe kunne snøen ligge i vekesvis i trea. Som eit julekort vi kunne kjøpe på butikken.

Råkvågen var så langt unna julekortet som det kunne koma.

Jul i vågen da eg vaks opp var blankis på vegane, nordvestælingar fykande in-over fjorden med snøslaps og regn.

Og strømmen som forsvann

Som jula kom på kjerringa så mista vi strømmen. Og kvinnfolkan måtte fram med talglys, petromaxa og parafinlamper. Strømmen kom frå Teksdalen lærte vi på skolen. Der låg det einaste kraftverket vi stjørnværingar visste om. Seinare forsto eg at det var eit kraftverk i Skaugdalen og. Men det var langt unna vår verden inni Stjørnfjorden. Uti romjula kom kara frå elektrisitetsverket og skulle reparere linja. Det var alltid luftspennet over Nordfjorden som hadde ramla ned. Stormen tok mest inni fjorden. Langt spenn var det og mellom Dueskaret og Harbakkåsen. Og farlig arbeid å reparere forsto vi. Lyskailla kalte vi reparatørane. Dei måtte innlosjerast i bygda. Ofte bodde dei heime hos oss. Vi hadde stort gårdsbruk med to stualøner. Og god plass. Mora mi laga mat åt kaillan og stelte godt med dei. Alle ville ha lyset tilbake så det var ikkje måte på kor høg status desse lyskaillan fekk. Det var nesten som om storfolk kom til bygda. Lyskaillan hadde kjeledressa som det sto Fosen kommunale kraftlag på. Dette var vi heller ikkje vant til. Fiskarane i bygda hadde kjeledressa utan namn. Ulluer og bladvotta. Dei såg triste ut samanlikna med lyskaillan. Lite visste vi at lyskaillan var vanlige arbeidsfolk frå Høybakken eller Bjugn.

Det årvisse mørkret endra bygda

Og så bekmørkt det var den gong. Mellom husa var det alltid mørkt. Ingen gatelys var oppfunne i fjorden. Det var noko vi hadde høyrte om fantest i byen. Og så var det vått. Blaut blankis og blaute ungar med ullgensere og gummi-støvler. Ramla du så vart du blaut. Isen på vegane var blaut. Det var blaute dammar overalt.

Mot jul kom fiskarbåtane heim etter ein sesong på havet. Vågen dengong hadde fleire store havgåande båtar. Om bord var det mykje folk. Opptil tyve mann på kvar båt. Vi ungane sprang opp på Verhaugen for å sjå når dei vart observert innom Høya. For eit syn det var når dei store båtene kom frå havet! Når dei runda holmtangen var dei inne på vågen. På kaia sto kjerringar og ungar og venta. Karan på båtene kauka og kommanderte på kvarandre når båtene skulle legge til kai. Det var ein stor manøver med mykje tauverk for å få dei store båtene til kai. Det var eit eventyr for oss ungane. Å få fedre og slektingar heim til jul etter fleire månader på havet.

Ei jul, eg var kanskje i tolv-trettenårsalderen- var det ein av fiskarane som ikkje kom seg heim til familien sin. Vi gutan fann ut det da det lei mot julkvelden. Han vart liggande om bord på snurpebåten han var mannskap på. Karen var visstnok frå Namdalen ein stad. Han satt i messa på snurparen og spelte trekkspill. Fyren var ein god trekkspellar. Folk kom om bord om kveldane og slo lag med han. Der satt karen og spelte,

drakk karsk og laga underholdning til ungdomman i bygda. Han snakka stadig vekk om at han skulle sjå til å koma seg heim til kjerring og ungar oppi Namdalen. Men kvar dag kom karsken og trekkspillet i veggen for heimreisa. Han fekk feire jul om bord i båten. Skuta skulle likevel på Islandsfiske etter jul, det var ikkje så farlig meinte han etterkvart som jula gjekk framover.

Ein av Larsstukkarran.

Frå Råkvåg. Opphavsrett: Stjørna heimbygdslag

Men dei fleste i bygda var heimefiskara. Dei dreiv med landnot eller garn i fjorden. Inni Larsstua bodde tre søsken på eit lite bruk. Det var folk som dreiv i det små. Som dei fleste i fjorden den gong. Dei hadde færing og klarte seg med det. Larsstukkarran rodde på eit karakteristisk vis. Ein eigen teknikk hadde dei for å få færingen til å gå fint i sjøen. Dei var lett gjenkjennelig når dei runda holmtangen etter ein tur på hyssjøen. Larsstuingane fekk tidvis fisk for salg og. Eg kan hugse at Larsstukkarran kom heim til oss for å selge fisk før jul. Fischen hang på ein streng som var festa på sparken.

Mora mi var travel og hadde meir enn nok med dagens gjeremål. Men Larstu-karran ville selge fisk. Og nåde den som ikkje kjøpte av dei! Da kunne dei bli for-nærma eller sinte. Inn kom far min og sa til mora mi at ho måtte berre kjøpe fisk til jul. Sjølv om vi hadde saltstampane fulle og det hang tørrfisk på veggen til fleire månaders forbruk. Det var berre å finne fram pengeboka og kjøpe. Så vart det baillhyse midt i julestria. Baill-fesk med rensing, maling og steiking av feskkak. Eit storarbeid for mora mi som hadde meir enn nok frå før å halde på med.

På julekvelden håpa vi alle at det hadde slått om til nordavind og snø. Ofte var det slik. Eit lite snødryss slik at det vart kvitt på marka. Heime hos oss kom kvar julaften ein gammel kaill frå nedi vågen. Det var han Anton Sand frå Prangneset. Ein pensjonert gammel bygdesnekkar som bodde i ei lita stua ilag med kona si hu Karen. Han hadde med seg ein ny so-plime til faren min. Ein juletradisjon han heldt vedlike heilt til han døydde. Utpå dagen høyrte vi på radioen der dei spelte julesongar. Og Alf Prøyseen hadde sitt eige juleprogram der han song songar og fortalte juehistorier frå Hedmarken. Prøyseen var eit høgdepunkt på julaften. Han hadde humør og fortalte forunderlege historier om folket langs Prestvegen på Ringsakerbygda. Dei likna på folka i vågen. Det var vel derfor vi likte Prøyseen så godt.

Kyrkjegong på julaften var det liten tradi-sjon for hos oss. Første juledagen gjekk vi i Ramsvik kirke. Da kom presten frå Bjugn innover og holdt gudstjeneste. Det var prost Løge som var i Stjørna den gongen. Han var veteran frå krigens dagar og satt i fengsel fordi han ikkje godtok nazistane sin lære. Ein flott og rettviss kar. Dessutan var han involvert i hjelp til flyktningar frå tyskarane sin fangeleir på Austrått. Og god venn med far min. Han var ofte heime hos oss på kaffe etter julegudstjenester i Stjørna.

Utpå ettermiddagen julaften etter mør-kret kom gjekk vi ut i gårdsplassen og lytta etter kyrkjeklokkane. Sto vinden rett kunne vi høyre klokkane frå Ramsvika klinge i mørkret. Var det vestavind og snøtjukke kunne vi og høyre tåkeluren frå fyret på Agdeneset. Og det var mørkt. Så mørkt som det aldri er no for tida. Inne var det lys. Om kraftlinja frå Teksda-len hadde ramla ned eller ikkje. Lys og varme i omnen. Og julaften i vågen.

God jul!

Aktiviteter for barn og unge

Babysang

Velkommen til alle dere som har ba-byer, om din er helt nyfødt eller begyn-ner å nærme seg 1 år. I Rissa kirke møtes vi på torsdager kl. 10.30. Vi voksne synger og leker med rim, regler, dans og kos. Etter noen ganger ser vi at barna kjenner igjen sangene. Noen venter i spenning på at navnet «mitt» skal synges. Andre spreller med føttene bare lyden av «babsamba»-låten star-ter, og «høyt i et epletre» er en fryd for de fleste. Mange er helt fasinert av så-peboblene, men først og fremst er ba-byen som ligger ved siden av på matta den som virkelig fanger oppmerksom-heten.

Kanskje starter et langt vennskap aller-ede her?

Vi avslutter samlingen med felles lunsj for de som vil det. Her blir det tid for skravling og spising og bli bedre kjent med de andre som har baby på samme alder. Ta med egen mat, vi ord-ner med drikke.

Samlingene i vår blir:

Tor. 25. januar
Tor. 8. februar
Tor. 15. februar
Tor. 8. mars
Tor. 22. mars
Tor. 12. april

Hilsen Ingunn og Margareth

er for alle gutter og jenter fra 1.- 7. klasse som har lyst til å syngje, være kreativ, eller prøve seg som tekniker. Vi samles først til en felles lek før vi forde-ler oss i de ulike gruppene. Ragnhild og Cecilie på kreativ gruppe har en «plan» for et felles prosjekt som alle er med på. Dette kan de bruke flere kvelder på, og det er alltid like spen-nende å se sluttresultatet. Ingunn og Elena tar med de sangglade i koret. De finner sanger som barna lett kan lære og det øves på disse mot en gudstjeneste eller annen aktivitet i me-nigheten.

Sven tar med noen hver gang som øn-sker å prøve seg som teknikere – de får lære alt fra å koble sammen pc med det som kreves for at det skal bli bilde, video, lys og tekst på veggen i kirka. Før vi setter oss sammen for å spise kveldsmat holdes det en liten andakt – enten en fortelling eller det blir lest fra en bok – før vi avslutter med «popcorn» bønn.

Vi bytter litt på med å kjøpe inn kvelds-mat, og foresatte gir beskjed om de

kan – det koster ingenting å være med på SuperTirsdag, men betaler 20,- kr for maten.

Om barna ønsker det leser vi av og til videre fra boka under kveldsmaten. Før vi avslutter kvelden får de litt tid til å leke/snakke/ springe sammen Det er veldig koselig for både barn og voksne på SuperTirsdag, og alle fore-satte er hjertelig velkommen til å være med på kveldsmaten eller en kopp kaffe/te.

Har DU lyst til å prøve SuperTirsdag eller vet du om noen er det bare å ta turen til Rissa Kirke annenhver tirsdag fra 17.30 til 19.30. Lurer du på noe kan du gå inn på www.superonsdag.net for mere informasjon.

Katharina Moe Dahle

INVITASJON TIL TÅRNAGENTHELG I RISSA KIRKE

Kirketårn, symboljakt, skattejakt, oppdrag og mysterier

Har du lyst å gå på symboljakt i kirken?

Eller kanskje en skattejakt? Lurer du på

hva slags mysterier du finner i Bibelen?

Vet du at det står skrevet noe på alle landets kirkeklokker?

Alle dere som blir 8 år i 2018 inviteres til å være Tårnagenter i Rissa kirke helga 27.-28. januar. Du vil få en invitasjon i posten, men sett av helga allerede nå.

LYS VÅKEN I RISSA KIRKE

Hei, har du lyst til å bli med på Lys Våken i Rissa kirke helga 2.-3. desember? Lys våken er for alle 11-åring. Gikk du glipp av Lys Våken i den kirka du sokner til, kan du melde deg på Rissa kirke om du ønsker å være med. Gå inn på kirken.no/rissa og meld deg på.

Velkommen til å få boka di

Alle som er 2 år i 2017 blir invitert til å få en 2-årsbok. Boka handler om sauen Krølle som har gått seg bort. I Ramsvik og Frengen blir bok gitt i gudstjenester. I Rissa og Stadsbygd har vi samling en kveld i januar (for de som ble 2 år i 2017).

Samlingen varer ca. 30 min. Ta gjerne med deg foreldre, faddere, besteforeldre eller andre voksne. Har du ikke mulighet til å møte i din kirke, så kan du komme til en annen kirke.

Boka blir delt ut i Frengen kirke på barnehagegudstjeneste tirsdag 12. des kl. 17.00
Ramsvik kirke på lysmesse torsdag 21. des. kl. 17.30

Stadsbygd kirke tirsdag 9. januar kl. 17.30

Rissa kirke torsdag 11. januar kl. 17.30

I 4-årsboka møter vi barna Bo og Nora. Her er det mange fortellinger og fine sanger. Vi ønsker å bli litt bedre kjent med deg som skal ha boka, og derfor inviterer vi deg til en kort samling før gudstjenesten starter. I Ramsvik og Hasselvika vil 4-års boka bli delt ut sammen med 6-års boka nå i vår. Rissa og Stadsbygd har sine utdelinger av 4-års bok på høsten 2018.

Velkommen til:

Ramsvik kirke søndag 4. februar kl. 15.15

Hasselvika kirke søndag 4. mars kl. 15.15

6-åring er snart skolestartere, og i 6-årsboka er det litt mer tekst sammen med bilder og sanger. I boka blir vi bedre kjent med høytidene og møter igjen Bo og Nora. Vi ønsker å bli litt bedre kjent med deg som skal ha boka, og derfor inviterer vi deg til en kort samling før gudstjenesten starter.

Velkommen til:

Stadsbygd kirke søndag 4. februar kl. 10.15

Ramsvik kirke søndag 4. februar kl. 15.15

Rissa kirke søndag 4. mars kl. 10.15

Hasselvika kirke søndag 4. mars kl. 10.15

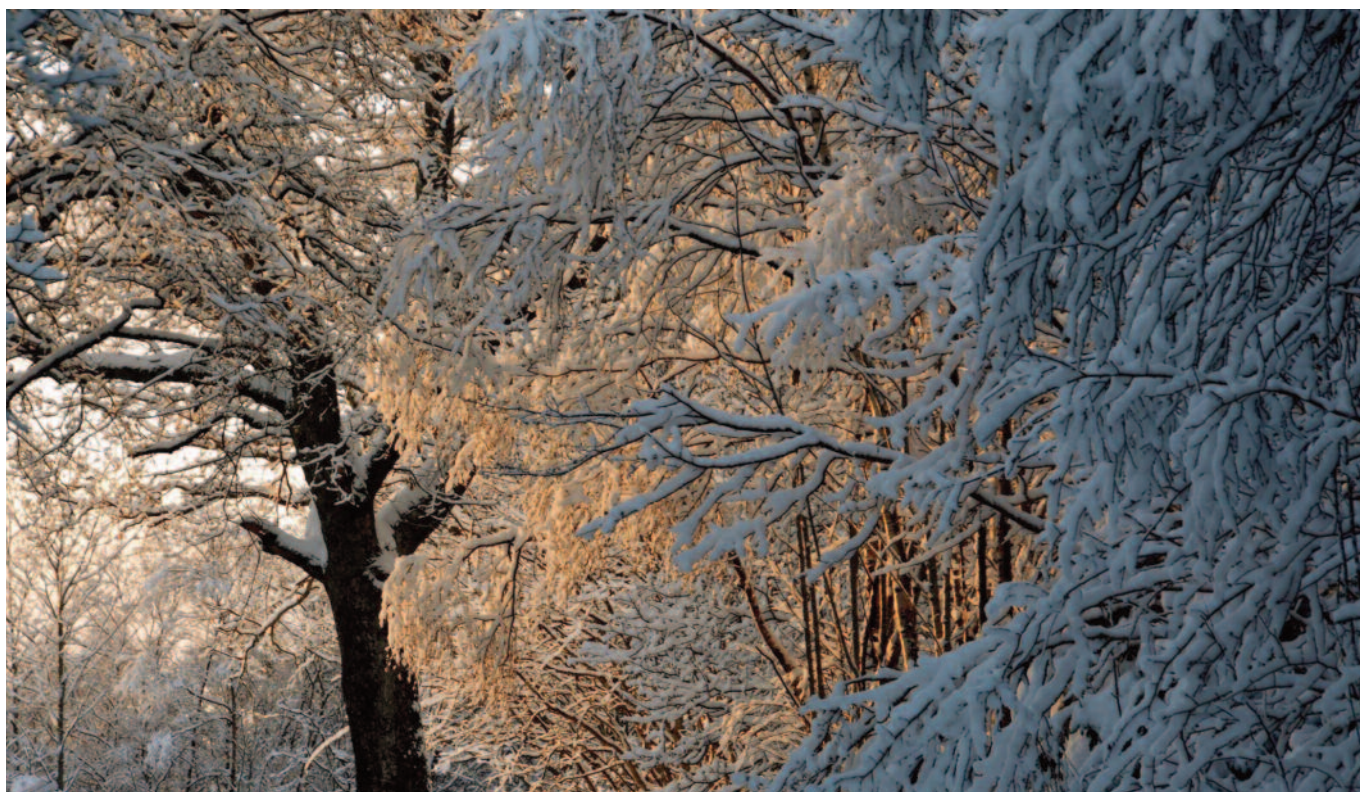

Foto: Arnulv Bergström

Lys våken i Ramsvik og Stadsbygd kirke

I høst har vi hatt Lys Våken for 11-åringer i Stadsbygd kirke og 10-og 11-åringer i Ramsvik kirke. I Ramsvik var barn fra Sør-Stjørna og Hasselvika sokn invitert, og her ble nye vennskap dannet. Vi møttes i kirka på lørdag ettermiddag og var der til gudstjenesten var ferdig på søndag. Ole Kristian besøkte oss begge steder og snakket om nattverd. På Lys våken bruker vi å ha en bolk der barna får spørre presten om hva de vil. Han fikk da spørsmål om alt i fra: «hvordan lang er du?», til «hva er det viktigste du gjør som prest?».

På Stadsbygd kom Johan Rein fortalte kirka sin historie for interesserte barn. Barna kommer også med sine fortellinger knyttet opp mot kirka. Som fortellingen om lillebrors dåp eller begravelser de har deltatt i. Et besøk på kirkegården etter mørkes frembrudd er bestandig spennende. På Stadsbygd var vi først ute før det ble helt mørkt, før vi senere på kvelden var og tente lys på graver.

Ramsvik-barna ble kjørt til Husby kirkegård. Da vi kom dit var det helt mørkt ute, og litt skummelt for enkelte til å begynne med. Prest Ole Kristian kunne fortelle at det var første gang han gikk på en kirkegård med hodelykt på.

På kirkegården så vi på nye og gamle graver. Vi så at livet kan være langt, men også veldig kort. Kirkegården er en plass hvor vi blir kjent med bygdas historie, men det er og en plass for undring om livet og døden.

På kvelden var det en god blanding med lek, mat, undervisning og samtaler. Vi så på film og koste oss med litt filmgodt. Da iført natt-tøy og liggende på madrasser på gulvet. Kvelden ble avsluttet med en kort samling der vi oppsummerte dagen og tente lys.

Noen tok Lys Våken ganske alvorlig, og prøvde å holde seg lys våken hele natta. Men de fleste hadde sovet litt da de ble vekket til frokost.

På søndag øvde vi til gudstjeneste, og barna hjalp til med å ringe i kirkeklokkene.

Etter 2 dager med øving på Lys Våken-sangen (takke til Jorunn som kom og hjalp til på Stadsbygd) kunne vi synge den for familie og andre som hadde møtt opp. Barna deltok både som tekstlesere og lystennere, og bidro med at vi fikk to flotte gudstjenester.

Tekst/foto: Margareth Askjemshalten
Foto, ringing med klokker:
Ole Kristian Skadberg

Ny front i Frengen kirke

Frengen kirke har fått ny front. Det har blitt ryddet i uttrykket, lyssatt glassvinduet og montert lys over alteret. Alterringen er kortet inn på sidene, det er laget nytt alter, lesepult og vegg for å skjule orgellet. Nå ble det bedre plass og vi ser glassmaleriet som altertavle. Vi sier hjertelig takk til Noris v/ Åsmund Haugen for godt samarbeid og vel utført oppdrag. Også takk til Rissa kraftlag v/ Roald Kjeldsli for planlegging og montering av lys.

Interiørutvalget i Frengen kirke

Piken med sovelstikkene en fortelling av H.C. Andersen

Det var gresselig kaldt. Det snedde, og det begynte å bli mørke kvelden. Det var da også den siste kvelden i året, nyttårskvelden. I denne kulden og i dette mørket gikk det en liten fattig pike, barhodet og med bare føtter gjennom gatene. Ja, egentlig hadde hun hatt tøfler på seg da hun gikk hjemmefra, men hva hjalp det? Det var noen riktig svære tøfler, så store at moren hennes hadde brukt dem den siste tiden, og den lille piken mistet dem da hun skyndte seg over gaten, akkurat idet to vogner forbi i voldsom fart. Den ene tøffelen klarte hun ikke å finne igjen, og den andre tok en gutt og løp sin vei med. Han sa at han ville bruke den til vugge når han selv fikk barn.

Og der gikk den lille piken med de bare, små bena, som var røde og blå av kulde. I et gammelt forkle hadde hun en mengde sovelstikker, og en bunt gikk hun med i handen. Ingen hadde kjøpt noe av henne hele dagen. Ingen hadde gitt henne en eneste liten skilling. Sulten og forfrossen gikk hun der og så ulykkelig ut, stakkars liten. Snefnuggene falt i det lange, gule håret som krøllet seg så pent i nakken, men slikt tenkte hun ikke det minste på. Ut av alle vinduer skinte det lys, og det luktet så deilig gåsestek i gaten, for det var jo nyttårsaftnen - ja, det tenkte hun på.

Borte i en krok mellom to hus - det ene stakk litt mer fram i gaten enn det andre, satte hun seg og krøket seg godt sammen. De små bena hadde hun trukket oppunder seg, men hun frøs mer og mer, og hjem torde hun ikke gå, for hun hadde jo ikke solgt noen sovelstikker. Ikke hadde hun fått en eneste skilling heller, og faren kom til å slå henne. Kaldt var det hjemme også, for de bodde oppunder taket, og der pep vinden inn, enda det var dyttet med strå og fil-

ler i de største sprekke. De små hendene hennes var nesten døde av kulde. Å - så godt som en liten sovelstikke ville gjøre! Om hun bare våget å dra en ut av bunten, ripe den mot veggen og varme fingrene! Hun trakk en ut, og ritsj! som den futtet og brant! Luen var varm og klar som et lite lys da hun holdt handen omkring den. Det var et underlig lys. Den lille piken syntes hun satt foran en stor jernovn med blanke messingkuler og messingrør på. Ilden brant så vidunderlig og varmet så godt. Å, så deilig det var! Den lille piken strakte allerede føttene fram for å varme dem også - da gikk flammen ut, kakkelovnen forsvant, og hun satt der med en liten stump av den utbrente sovelstikken i handen.

Hun ripet av en ny, den brant og lyst, og der hvor lysskinnet falt på muren, ble den gjennomsiktig som et stykke flor. Hun så helt inn i stuen, hvor bordet sto dekket med skinnende hvit duk og fint porselen, og en stekt gås sto og dampet så deilig, fylt med svsker og epler. Og det herligste av alt var at gåsen hoppet ned fra fatet og vraltet bortover gulvet med gaffel og kniv i ryggen, helt bort til den lille piken kom den. Da sloknet sovelstikken, og så var det ikke noe annet å se enn den tykke, kalde murveggen igjen.

Så tente hun en ny. Da satt hun under det vidunderligste juletre. Det var enda større og finere pyntet enn det hun hadde sett gjennom glassdøren hos den rike kjøpmannen siste julekveld. Tusen lys brant på de grønne grenene, og fargeglade bilder, slike som de pynter i butikkvinduene med, tittet ned på henne. Den lille piken strakte begge hendene i været - og da sloknet sovelstikken. Alle julelysene steg høyere og høyere, og nå så hun at de var de klare stjernene der oppe. En av dem falt og laget

en lang ild-stripe på himmelen.

"Nå døde et menneske!" sa den lille piken, for gamle mor hadde sagt at når en stjerne faller, så går en sjel opp til Gud. Mormor, som nå var død, var det eneste menneske som hadde vært snill mot den lille piken.

Hun strøk igjen en sovelstikke mot muren. Den lyst opp rundt om, og i skinnet sto gamle mormor, så klar, så strålende. så mild og god.

"Mormor" ropte den lille piken. "Å, la meg få være med deg! jeg vet at du er borte når sovelstikken går ut, borte akkurat som den varme kakkelovnen, den deilige gåsesteken og det store, vakre juletre!" Og så strøk hun fort av alle de sovelstikkene som var igjen i bunten, for hun ville holde på mormoren. Og sovelstikkene lyst med en slik glans at det ble lysere enn midt på lyse dagen. Mormor hadde aldri vært så vakker før og så stor. Hun løftet den lille piken opp på armen sin, og de fløy i lys og glede, så høyt, så høyt. Det fantes ingen kulde mer og ingen sult og angst - de var hos Gud.

Men i kroken ved huset satt den lille piken og var død da den kalde morgenen kom, hun var frosset i hjel den siste kvelden i det gamle året. Hun satt der med røde kinn og et smil om munnen.

Nyttårmorgenen gikk opp over den lille døde, som satt der med sovelstikkene sine. En bunt av dem var nesten brent opp. Hun har villet varme seg, sa folk. Ingen visste noe om alt det vakre hun hadde sett, og om hvordan hun var gått sammen med mormor inn til nyttårs glede i stråleglans.

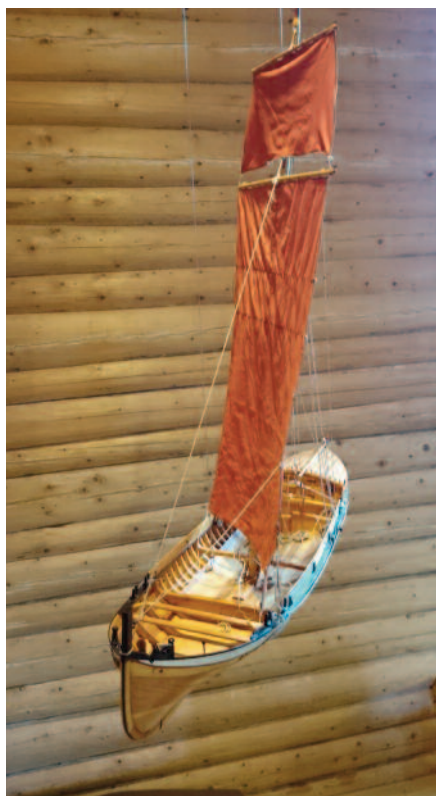
Overrekkelse av kirkeskip i Rein kirke av Audhild Brødreskift

Det var både høytid og glede under overrekkelsen av det nye kirkeskipet i Rein kirke 17. september. Mange hadde kommet for å overvære begivenheten og delta i gudstjenesten, som ble forrettet av Ole Kristian Skadberg. Ekstra hyggelig var det at giveren og modellbåtbygger Oddbjørn Rokseth var til stede og fikk mottatt både gode ord, blomster og takk for den vakre gaven til kirka.

Arbeidet med opphengingen startet tidligere i måneden med en befaring for å se på plasseringen. Vi hadde inngått et samarbeid med utstillingsansvarlig ved Ringve Museum, Peter Juga, som kom med god rådgivning i forhold til plassering og presentasjon. Han var også lydhør for innspill fra resten av deltakerne, som besto av Robin Rokseth, Svanhild Sveaas Skrødal, Asgaut Løwø, Finn Yngvar Benestad og Audhild Brødreskift. Juga hadde også ansvaret for monteringen, som ble gjort 13. september i samarbeid med kirketjener Jan Inge Rønning og Brødreskift.

Plasseringen

Skipet har stevnen i retning kirkens øst, altså alteret, i likhet med det andre kirkeskipet i motsatt tverskip, Inga Carina. Båten er i tillegg hengt opp med stevnen noe høyere enn akterenden, og en anelse på skrå i retning hovedskipet. Dette er gjort bevisst for å gi båten et inntrykk av å være i vannet, i bevegelse. Når man sitter i hovedskipet kan man også tenke seg at båten er på vei nord-

Kirkeskipet Den siste viking sett fra prekestolen.
(Foto: Audhild Brødreskift)

Oddbjørn Rokseth mottok takk og blomster fra lederen i fellesrådet, Randi Solli Denstad. (Foto: Vigdis Scheil)

over til Lofoten, på vei til det årlige vinterfisket.

Rein kirke har fantastiske utskjæringer på kirkebenkene, og en kuriositet i så måte er at det på kirkebenken rett overfor der Den siste viking nå henger er avbildet en storbåt! Dette gir i alle fall oss som har arbeidet med prosjektet en god følelse av at båten har fått riktig plassering, og har kommet «hjem». Om man har lyst til å ta båten nærmere i øyesyn, har man gode muligheter for dette både fra Hasselstolen rett overfor, og fra prekestolen. Det vil trolig komme litt mer belysning på seilet, men gjort på en hensynsfull måte. Dette fordi man på kveldstid mister lyset fra glassvinduene fra sør, som på dagtid naturlig lyser opp båten.

Overrekkelsen

Selve overrekkelsen fant sted i starten av gudstjenesten. Prest Ole Kristian hadde besøkt Oddbjørn dagen før, og det var tydelig at de hadde hatt en fin samtale omkring båten og livet. Komitéen som har jobbet med prosjektet var representert ved Finn Yngvar Benestad og Audhild Brødreskift. Sistnevnte fortalte litt om

prosessen, og Oddbjørn Rokseth sa seg godt fornøyd med den endelige plasseringen. Randi Solli Denstad takket for gaven på vegne av Rissa kirkelige fellesråd, og overrakte en flott blomsterbukett til giveren. I sin takk var hun også klar på at det hadde vært en lett saksbehandling i fellesrådet, og at de var svært taknemlige for at kirka nå fikk Den siste viking som kirkeskip. Prost Brita Hardeberg hadde også jobbet aktivt for å få den nødvendige tillatelsen fra Nidaros Biskop i orden så raskt som mulig. Som en avslutning sang menigheten salmen «Jeg er en seiler på livets hav», før gudstjenesten gikk videre under temaet Kirken er ikke til salgs. Etter gudstjenesten var det kirkekaffe, som samtidig ble en slags innvielse av det nye servicebygget ved parkeringsplassen. Her ble det servert kaffe og bakst i regi av menighetsrådet. En flott kveld var etter hvert til ende, og alle involverte takkes for en positiv innstilling og en løsningsorientert tankegang. Kirkeverge Svanhild Sveaas Skrødal fortjener en ekstra takk for å ha vært et godt og effektivt bindeledd mellom komitéen og alle de impliserte.

Hanna overvant sjenansen

I oppveksten var Hanna Askjemshalten ei sjenert jente. Hun likte ikke å stå i front, og gjemte seg gjerne bak vennene. Hun ville ikke synes.

I dag er Hanna en ung kvinne på 21 år, som ikke ser mørkt på å snakke foran et publikum, og som gjerne byr på seg selv.

Hvordan skjedde denne forvandlingen?

Jo, den skjedde gradvis fra konfirmasjonsalderen og spesielt etter at Hanna bestemte seg for å følge kursene som skolerte henne til å bli ungdomsleder.

-Kursene ga meg tro på meg selv, og steg for steg brøt jeg nye barrierer. Da jeg startet, var vi få i gruppa, og vi ble godt kjent. Dermed ble det lettere å ta ordet.

Forteller en smilende og pratsom Hanna. Velformulert og reflektert. Til daglig er hun første års student ved Nord universitet, Namsos. Hanna har fagbrev som helsefagarbeider, men ønsket å studere videre for å bli sykepleier. Hver tredje helg er hun hjemme i Rissa og tar vakter ved sykehjemmet. I tillegg er hun engasjert i kirkelig arbeid gjennom å være ungdomsleder i Rissa menighet, og hun

er medlem i Ungdomsrådet i Nidaros bispedømme.

Er sjenansen helt borte?

-Neida, jeg gruer meg fortsatt til å snakke for en forsamling eller foran klassen, men jeg lar det ikke stoppe meg. Man må utfordre seg selv, sier Hanna.

Hanna ble valgt til å være medlem av Ungdomsrådet i april 2017. Det er Ungdomstinget som velger medlemmene for to år.

-Det er lærerikt å være med på dette arbeidet. Vi møtes en gang i måneden i Erkebispegården for å diskutere innkomne saker som vi igjen bringer videre til bispedømmerådet. Ungdomsrådet blant annet er opptatt av å gjøre kirka mer attraktiv og tilgjengelig for ungdommer.

Hanna trives i jobben ved sykehjemmet, og hun synes studiene i Namsos er interessante. Etter endt utdanning er mulig-

hetene mange. En vei å gå er å ta master i diakoniarbeid. Den veien er det ikke umulig Hanna slår inn på. Alt skulle ligge til rette for det.

Tekst og foto: Vigdis Schei

Høring om ny trossamfunnslov

Forslaget til ny lov For Den norske kirke og andre tros- og livssynssamfunn er nå sendt ut på høring fra Kulturdepartementet.

Høringen har forslag om endringer som innebærer en samlet revisjon av hele tros- og livssynslovgivningen og finansiering av tros- og livssynssamfunn, inkl. Den norske kirke. Kirkeloven foreslås opphevet og erstattet av en felles lov for tros- og livssynssamfunn. Forslagene vil innebære store endringer for den lovregulerte organiseringen av Den norske kirke.

I høringsbrevet fra departementet er Kirkerådet, bispedømmerådene, biskopene og fellesrådene oppført som høringsinstanser, men ikke menighetsrådene. Samtidig skriver departementet at de ber høringsinstansene videreformidle høringsbrevet til aktuelle etater, medlemsorganisasjoner mv. som ikke er oppført på høringslisten. KA vil anbefale at de kirkelige fellesrådene formidler høringsbrevet til alle menighetsrådene i kommunen med en oppfordring til å vurdere å avgi egen høringsuttalelse. I den elektroniske høringsløsningen er det nå mulig å markere menighetsråd som egen avsender av høringsssvar.

På Kulturdepartementets nettsider ligger både høringsbrev, høringsnotat og en nettbasert høringsløsning.

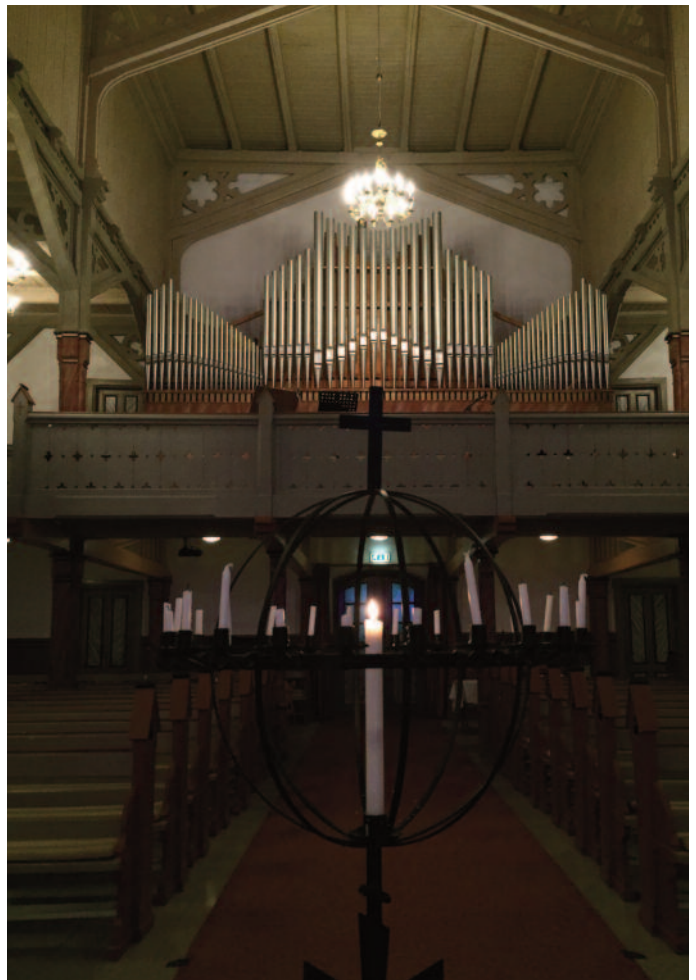

Foto: Anita Nesset Kristiansen

Seniorsiden

SENIORSIDEN disponeres av Eldrerådet. Der vil Eldrerådet i hvert nummer av Menighetsbladet komme med nyheter som interesserer de som har levd ei stund.

I fjor arrangerte Frivilligsentralen JUL-AFTEN FOR DE SOM VIL FEIRE SAMMEN MED ANDRE.

17 møtte opp. I år håper vi på det tredobbelte.

Stedet er Kløverstua, fra 13.00 til 20.00. Der serveres det julemat (ribbe og kalkun), kaffe og kaker.

Tilstelningen er gratis, men de som vil ha julemat må betale kr. 100.- Man kan komme og gå når man vil, men julematen serveres kl 13.00 Påmelding innen 18. desember. 95826360, eller post@rissa.frivilligsentralen.no Kan være behjelpelig med skyss.

Eldrerådet sponser arrangementet med kr. 7500,-

ELDRES DAG

Stor stemning da Eldrerådet, med enorm hjelp av Rissa pensjonistforening, arrangerte Eldres dag i Skogly Samfunnshus i september.

Nesten 200 møtte opp for å høre på

Oddvar Brå og Olav Ellevseth(han som skal bygge bru over Trondheimsfjorden).

Neste år er Eldres dag i Stadsbygd Samfunnshus, 26.september og politietterforsker (og Rissværing) Asbjørn Hansen, kommer.

Begynn og gled dere, og vi jobber med å montere inn teleslynge i Samfunns-huset.

ØKONOMISK STØTTE

Eldrerådet disponerer midler, som lag/foreninger kan søke på.

Dersom dere har gjort /skal gjøre noe for eldre, kan dere søke om økonomistøtte.

Send gjerne med et budsjett, til Rissa kommune, Eldrerådet.

FORSLAG TIL ELDREPRISEN

På Eldres dag 26. september skal historiens andre Eldrepreis deles ut.

Vet du om noen som har gjort noe ekstra for eldre?

Send forslaget til kommunen, ved Eldrerådet.

INDRE FOSEN ELDRERÅD

Fra 1.1.18 får vi Indre Fosen Eldreråd.

Fellesnemnda valgte dette på sitt møte.

Randi Knutsen

Geir Riseth

Lars Bromstad

Erling Fjeldal

Jon Audun Schei

Jens Vanvik

Sverre Pukstad

Janne Karin Skånøy

Marna Waterloo

Åse Grande

Åse Lysvand

Politiske medlemmer er Harald Fager-
vold og Line Marie Fjeldahl

Leder og nestleder velger Eldrerådet
selv i desember.

Eldrerådet i Indre Fosen

Fosen Gravferd er et nytt begravellesbyrå i Indre Fosen.

Dere finner oss i samme lokaler som Moderns i Vanvikan. Vi er nå klare for å bistå pårørende og gjøre vårt ytterste for å skape den gravferden dere ønsker.

Sjekk vår hjemmeside: www.fosengravferd.no, ring oss eller kom innom Moderns butikk.

Fosen Gravferd
Mail: kontakt@fosengravferd.no
Telefon: 91904680

Vakttelefon:
919 04 680

Havnegata 7
Vanvikan

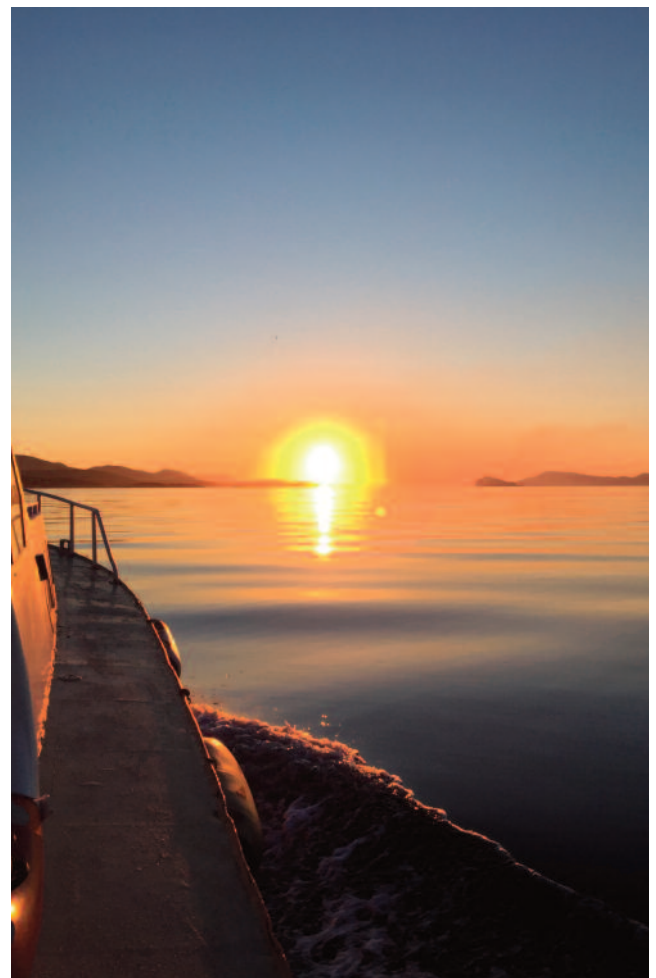

Foto: Anita Nesset Kristiansen

50-årskonfirmanter Ramsvik

Fremst: Signy Mælan Aune

1. rekke: Inger Hasselvold, Gerd Fiksdal Hellesvik, Irene Fiksdal Bjørkvik, Idar Aune, Knut Bjørkvik, Rolf Langeland.

60-årskonfirmanter Ramsvik

1. rekke f.v.: Terje Husby, Synnøve Nygård Skimmeli, Bjørg Aune Lien, Bodil Frengen Rødsjøsæther, Bjørg Mælan Hellesvik, Laila Selnes Øyen, Håkon Dagfinn Albert Lund

2. rekke: Åse Rødsjø Forfot, Olga Kvithyll Berg, Bjørg Nordsæther Schanke, Steinar Olav Hellesvik, Eva Fiksdal Hjelvik, Kåre Jamtfall, Edin Frengen, Else Selnes Tøndervik, Arne Stranden, Osvald Myran

3. rekke: Bjørn Barslett, Einride Husby, Willy Turbekmo, Ola Vollan, Terje Tøndervik, Tore Sandøy Hafeld.

Foto: Ole Graneng

Fra kirkeboka

Dåp

10.09.17 Peter Kristoffer Köllensperger, Rissa kirke
10.09.17 Leana Isabell Skånøy, Rissa kirke
10.09.17 Patrick Ringseth, Rissa kirke
17.09.17 Ylva Salbubæk Jakobsen, Revsneshagen
24.09.17 Edvard Rødsjø, Ramsvik kirke
24.09.17 Karen Overskott Erslund, Stadsbygd kirke
01.10.17 Elwin Askim, Stadsbygd kirke
01.10.17 Frøya Isabel Lyngvær Trangmyr, Stadsbygd kirke
01.10.17 Petter Askjem, Stadsbygd kirke
01.10.17 Andrea Torvik Brattset, Stadsbygd kirke
01.10.17 Maja Berg, Rein kirke
08.10.17 Linus Fagerdal-Leinsvang, Hasselvika kirke
08.10.17 Emma Sofie Haarberg Torvik, Hasselvika kirke
15.10.17 Johan Hansen Sollie, Rissa kirke
15.10.17 Tiril Louise Storsve, Rissa kirke
22.10.17 Elisabeth Røvik Trang, Stadsbygd kirke
22.10.17 Amalie Vårum, Stadsbygd kirke
29.10.17 Signe Bakøy, Rissa kirke
05.11.17 Isak Storsve Overland, Rissa kirke

Vielser

11.11.17 Heidi Irene Kjeldsli og Thomas Ersøybakk, Stadsbygd kirke
18.11.17 Anne Grete Arntzen og Leif Tørstad, Stadsbygd kirke

Begravelser

01.09.17 Olav Brødreskift (1921) Stadsbygd kirkegård
06.09.17 Olav Frengen (1929) Frengen kirkegård
06.09.17 Karin Leinslie (1944) Rein kirkegård
13.09.17 Karen Bliksås (1933) Stadsbygd kirkegård
15.09.17 Gudrun Jørgine Hermstad (1923) Stadsbygd kirkegård
22.09.17 Ida Ingeborg Finsmyr (1920) Rissa kirkegård
29.09.17 Dagny Wohllaub (1925) Rein kirkegård
04.10.17 Alf Marius Bredesen (1931) Husby gravplass
06.10.17 Astri Kristine Naust (1930) Rein kirkegård
11.10.17 Johan Myhr (1922) Stadsbygd kirkegård
13.10.17 Johan Jørgen Haugerø (1922) Stadsbygd kirkegård
20.10.17 Einar Askim (1927) Stadsbygd kirkegård
03.11.17 Jakob Sann (1931) Stadsbygd kirkegård

Takkeannonser

Hjertelig takk for oppmerksomhet, deltakelse og gaver til Rissa Blomsterfond og Skaugdal grendehus i forbindelse med Solveig Alseths bortgang. En spesiell takk til hjemmetjenesten i Rissa og Svanen aktiv for omsorgsfull pleie.

Aase, Otto, Liv og Anne Sofie med familier.

Takk for oppmerksomhet og deltakelse i forbindelse med Alf Bredesens bortgang.

Familien

Hjertelig takk for all vennlig deltakelse og omtanke ved vår kjære mor Ida Ingeborg Finsmyrs bortgang og begravelse. Takk for blomster, hilsener og pengegaven til Rissa sanitetsforening. En spesiell takk til Asbjørn Mosleth for fin sang i kirka.

Gudrun og Turid m/familier

Hjertelig takk for pengegaven på 24 000 kr til Skaugdal Grendehus ved Solveig Alseth sin begravelse.

Skaugdal Grendehus

Hjertelig tusen takk for alle gratulasjoner og mange flotte blomsterhilsener og gaver på min 100-årsdag!

Anne Sollie

Hjertelig takk for all vennlig deltakelse og oppmerksomhet ved vår kjære Jørgen Haugerøs bortgang og begravelse. Takk for gaven til Stadsbygd eldrecenter på kr 14 850,-. Takk til Nina Merethe for vakker sang og musikk.

Sonja, Linda, Jan Roger og Karl Johan med familier

Hjertelig takk for vennlig deltagelse, blomster, hilsninger og omtanke ved vår kjære Jacob Sann sin bortgang. Takk til Ole Kristian Skadberg, Randi Kvendset og Oleg Alohin for en fin seremoni i kirka. Takk for kjempefine blomster fra Fallmyr Sten Hage og for kjempegod mat og servering på Flo & Fjæra. Til slutt vil vi takke for pengegaver til Menighetsbladet

Astrid m/familie

Hjertelig tusen takk for pengegaven på kr 10 250,- i forbindelse med Jacob Sann sin begravelse.

Menighetsbladet

Hjertelig takk for all oppmerksomhet og deltakelse i anledning vår kjære Jarle Rø sin bortgang og begravelse. Takk for pengegaven til Hasselvika blomsterfond.

Søsken m/familier

Hjertelig takk for all vennlig deltakelse, blomster og omtanke ved vår kjære Daniel Dyrendahls bortgang og begravelse. Takk for pengegaver til Rissa Skytterlag – kr 38 750,-

Bodil

Vidar og Marit m/familier

Hjertelig takk for all vennlig deltakelse ved vår onkel Johan Myhrs bortgang og begravelse. Takk til Stadsbygd eldrecenter for god pleie i 10 år. Takk til Asbjørn Mosleth, Ingunn og Frode Askjem for fin sang og musikk i kirken.

For familien Kristoffer Askjem

Hjertelig takk for all vennlig deltakelse og omtanke ved vår kjære mor Ragna Sands bortgang og begravelse. Takk for blomster, hilsener og pengegaven til Svanen Aktiv. En spesiell takk til Asbjørn Mosleth for fin sang i kirka.

Isak

Anne Mari, Oddgeir, Kjell Roger m/familier

Min salme

av Oddgeir Buan

Foto: Anita Nesset Kristiansen

Det er ikke enkelt å skulle velge ut én blant alle de flotte julesalmene våre. Det blir på en måte mange som deler førsteplassen. Men en som betyr mye, og som må framheves, er nr. 40 i den nye salmeboka, «Å kom nå med lovsang». Dette er en av julesangene som blir mest brukt rundt om i verden.

En flott melodi, som er en engelsk hymne, - med norsk tekst av Per Lønning. Jeg er en lidenskapelig korsanger, og denne er med oss hver jul, dog med en eldre tekst, - «Lovsynger Herren». Denne får så utvilsomt fram høytidsstemningen. God jul til alle!

Å, kom nå med lovsang

Å, kom nå med lovsang, jordens kristenskare!
Å kom nå med lovsang til Betlehem!
Kom for å se ham, kongen i en krybbe!

Kom tilbe ham Guds under!

Kom tilbe ham Guds under!

Kom tilbe ham Guds under: Vår Herre Krist!

Gud, evig Gud og lys av lys det er han!
Til oss er han kommet som bror i dag.
Sann Gud av opphav, født før alle tider.
Kom tilbe ham...

Syng, englehærer, syng med salig jubel!
Å syng, myriader, i himlens slott:
Åre til Gud og fred blant oss på jorden!
Kom tilbe ham...

Herre, vi hyller deg som kom til jorden.
Barn Jesus, deg hører velsignelsen til.
Ordet ble kjød og bor i dag iblant oss.
Kom tilbe ham...

T: Per Lønning, M: John Francis Wade ca. 1740

Lovsynger Herren

Lovsynger Herren! Jubelsange kvæder!
Aa kommer, aa kommer til Betlehem!
Hærskarers konge svøpt i barneklæder!
Aa kommer og tilbeder,
aa kommer og tilbeder,
aa kommer og tilbeder vor Frelser!

Se ham i krybben! Han et barn er vorden!
Se ærens konge, hør englers sang.
Gud være ære, fryd og fred paa jorden!
Aa kommer og tilbeder,
aa kommer og tilbeder,
aa kommer og tilbeder vor Frelser!

Jubel og lovsang vi for deg frembære, du evige Faderens
enbaarne søn!
Os er du født, vor frelser vil du være.
Tak, lov og pris og ære!
Tak, lov og pris og ære!
Vi evig dig tilbeder, vor Frelser!